

Man kan se mycket olika på oss präster. Just nu är det många som kanske inte ser på oss med så blida ögon, med positiv blick. I och för sig kan det vara ganska förståeligt efter allt som har hänt. Men det viktigaste är hur Jesus själv ser på sina präster, för det honom vi tillhör, det honom vi tjänar. Som hans präster borde vi varje dag – i den dagliga samvetsrannsakan som vi förhoppningsvis håller fast vid – tänka på hur Jesus ser på oss. Vi vet att det är med en oändligt kärleksfull och barmhärtig blick. Om vi bara fick den allra minsta inblick i hur Jesu blick vilar på oss, då skulle det vara vår största lycka att försöka besvara hans blick, ögonblick för ögonblick. Själva ordet ögonblick kan vara till stor hjälp. Jesu ögon, Jesu blick vilar på oss varje ögonblick. Vi är inbjudna att besvara och bejaka denna blick genom att försöka motsvara hans kärlek och besvara hans kärlek och återspegla hans blick på oss. Mer och mer kan vi då skönja och varsebli – två vackra gamla ord som vi inte får glömma bort – att vi får vår djupaste identitet i Jesus. Då blir det vår största glädje att vi är inbjudna till en allt djupare och mer genomgripande Kristus-likhet. Genom Andens smörjelse vill Jesus få oss att ständigt bli kvar i honom och fungera i hans person, så att vi kan användas av honom för allt det han vill göra i sin Kyrka och i vår värld.

Just idag är det så viktigt och underbart för oss präster att se hur Jesus ser på oss och vad han vill göra med och genom oss. Det är denna självbild vi måste behålla inom oss, alltså hur Jesus ser på oss, som samtidigt innebär en djup självdistans, en ödmjuk insikt i hur mycket mer vi kan bli Jesus lika. Vi får både glädja oss över vår vigning och vörda och vårda den som vår största skatt, samtidigt som vi i all ödmjukhet inser vår svaghet och bräcklighet. Vi behöver alla renas genom den helige Andes förtärande eld. Kanske vi får se på den brinnande Notre Dame-katedralen i detta ljus? Det finns alltid hopp. Hoppet är en gudomlig, teologal dygd och kraft mitt i all nöd och olycka.

Det finns ett gammalt ord som man kanske inte använder så ofta mer om oss präster, men som ändå är nödvändigt att komma ihåg. Det är just detta ord som avspeglar den aspekt av vårt liv och vårt arbete som gudsfolket brukar uppskatta mest. Om den dimensionen fattas i oss, är risken stor att vi mer blir ett tomt skal eller en skrällande cymbal. Det ord jag tänker på är "själasörjare". Det är just sådana präster som de troende, vilka de än är och vilken grupp de än tillhör, vill ha. Det är sanna själasörjare som man längtar efter. Det är deras begravingar som fyller kyrkorna. Det är de som är svårast att ersätta. För många är det livets största sorg att man aldrig riktigt har hittat en själasörjare, för det är inte alltid som de växer på trän.

Hur blir man då själasörjare? Första steget är naturligtvis att man själv får åtnjuta själavård, ja, att man verkligen inser att man har en själ, ja, *är* en själ som behöver vårdas, ansas, fostras, renas, helgas. Vi måste inse vårt oändliga behov av att få själavård och längta efter det. Vi måste lita på att vi får det, eftersom Gud i sin barmhärtighet inte vill undanhålla någon denna nåd. Genom den helige Andes smörjelse får Kyrkan som vår moder ge sina barn den själavård de behöver. Som präster får vi alla förvalta denna nådegåva, men Gud kan i sin godhet också hitta andra vägar och människor för att sörja för våra själar. Ibland är det just när vi själva sörjer över vår blindhet och vår synd som vi öppnar oss för detta behov av själavård. Under passionstiden är det Guds stora sorg över vår likgiltighet och vårt ointresse som kan väcka något till liv i vår själ. Johannes av Korset säger därför att det är den Helige Ande själv som är den sanne själasörjare och andlige vägledare som vi alla behöver. Han har själasörjare att tillgå, men han kan också hitta andra fördolda vägar för att väcka själar till liv, till nytt liv. Ibland är det Guds skenbara frånvaro som väcker något till liv. Ibland kan det till och med vara prästers synd och övergrepp som väcker längtan efter omvändelse och helgelse till liv djupt inom en själ.

Vi vet att Kyrkan, alla troende och faktiskt också många icke-troende ser på oss präster som själasörjare. Man förväntar sig mycket av oss. Man blir ibland besviken på oss, när vi inte motsvarar förväntningarna. Jesus själv förväntar sig mycket av oss, med all rätta. Genom oss vill han vårda själarna och sörja för dem, speciellt för dem som ännu inte har upptäckt att de har en odödlig själ, som inte vet att de är kallade till evigt liv, till helighet och till Kristus-likhet. Som själasörjare får man ge människorna det som de mest behöver men ibland är minst intresserade av. Det är inte lätt i en sekulär värld, där allt tycks göra detsamma, där allt flimrar förbi på en skärm, att vara själasörjare. Ändå vet vi att det i varje människas liv finns ögonblick, när hon står naken, utan vare sig inre eller yttre försvarsmurar, inför livet, inför Gud. Därför är det så viktigt att aldrig ge upp hoppet om någon människa. Guds kärleksfulla blick kan drabba oss i varje ögonblick, det är därför det finns ständigt nya och oväntade ögonblick. Därför är det så glädjande för oss själasörjare att inse att Gud kan göra stora ting i själarna oss förutan. Denna insikt kan bara bidra till att göra oss till ännu ivrigare själasörjare. Vi har en allsmäktig bundsförvant, den Helige Ande själv, som är den egentlige själasörjaren. Vi får genom hans smörjelse förvalta, förmedla det som helt övergår oss: Guds frälsande och nyskapande nåd.

Just idag, kära själasörjare, vill vi be för varandra om den Andens nådegåva som gör att vi kan bli Andens medarbetare och ge människor det ljus och den ledning de behöver. Det innebär att vi också får styrka varandra och uppmuntra varandra i vår kallelse, ja, vi får vårda och sörja för varandras själar.

